

DILUVI

D'EDGAR ALEMANY

*The sadness of mothers as they watch the fates of their children,
unfold,
In now,
In fast,
Kaleidoscopic vision,
the colors like drugs in your belly*

KATE TEMPEST

*L'arbre ja sec s'embeu d'aquestes aigües
filtrades dels orígens,
el fullatge
caduc revé ple de molts ulls d'abril
i la verdor puja compacta
de l'ancestral subsòl de pedra tosca.
Crits
que jo m'invento, que ningú no sent, els morts
flueixen hiperbòlics.
Tot és ara i res.*

JOAN VINYOLI

DISTRIBUCIÓ

Concepte i direcció : Edgar Alemany

Interpretació: Amandine Audinot

Escenografia: Lucie Auclair

Creació sonora: Marcel i Joan Bagés

Director tècnic: Jean-Luc Malavasi

Regidor tècnic: Corentin Guillot

Disseny de llums: Sandrine Sitter

Durada aproximada: 60 minuts

A partir de 12 anys

Producció: Intercultural Performing Arts Company

Coproducció: Fundació Teatre Principal de Maó i

Institut Grotowski

SINOPSI

Diluvi és un espectacle visual, una faula post-apocalíptica, un conte d'anticipació basat en una de les històries fundacionals de la humanitat: el Diluvi Universal. Una única actriu ens agafarà de la mà, com si fóssim l'arca que travessa la tempesta, per conduir-nos a les fondàries d'un món destruït, d'una terra erma on encara és possible fer-hi brotar la verdor de la humanitat i l'escalfor de la saviesa.

EL POL•LEN DE LA FI DEL MÓN

Quantes fins del món a la fi del món? Som tota una generació a investigar i compartir, en paral•lel, aquesta cosmovisió contemporània i a qüestionar-la a través de l'art de la representació. Es tracta d'una comunicació tàcita? És com si les idees fossin pols d'espores en els ulls. Els mateixos temes ens persegueixen: l'ecologia, l'amenaça nuclear, la puresa de la humanitat, l'home com a font de violència, etc. No obstant, entre els milers de possibilitats d'atacar

una apocal•lipsi, he volgut enfocar aquest diluvi des de dues perspectives coetànies: la mitologia i el primitivisme. Aquests dos universos s'enllacen a través dels signes i les energies invisibles de les quals l'home no en coneix el significat i que, no obstant, romanen desconegudes en aquesta era nostra de l'Antropocè. Els déux existeixen? L'home ha destronat la divinitat? Quina relació hi ha entre la natura i el diví?

LES FONTS DEL DILUVI

Des del punt de vista mitològic, he visitat les fonts tradicionals i sobretot de la banda de Mesopotàmia, més concretament de l'època babilònica. Sempre amb la intenció de donar una continuïtat a la meua recerca precedent sobre l'Epopeia de Gllgamesh, aquesta vegada he volgut anar a visitar el gran relat de la creació de l'home i la seva desaparició a *Lorsque les dieux faisaient l'homme* (Quan els déux feien l'home), obra monumental de l'arqueologia literària. Així mateix, he estat molt influenciat pel relat de Noé segons la traducció que en fa el poeta Henri Meschonnic en la seva psicodèlica Gènesi.

Quant a la dimensió que he anomenat primitiva, vull posar l'home davant de la necessitat de relació amb l'altre. Com reacciona un ésser humà sol? Quina és la seva mirada sobre el món? Amb què i com es relaciona? Sol vol dir amb l'espai, l'exterior. És a dir, la natura. Però sol vol dir també, i sobretot, amb si mateix. La línia dramàtica que he explorat en aquesta direcció troba els seus orígens en el Budisme. Hem treballat sobre els 10 poemes i pintures que constitueixen la sèrie dels *10 bous* (més conegut en anglès com *Ten bulls* o *Ten ox herding pictures*) i que relaten el camí interior d'un home vers l'alliberament de l'ego.

EL DILUVI EN DETALL

Tot i que ens trobem en un univers força sintètic, he optat per una posta escènica que posa l'accent sobre el detall estètic i la precisió del gest. Una mica com a *Journey to the west* de Tsai Ming Liang però amb un altre objectiu: en el film del director taiwanès la lentitud sembla mostrar-nos la dispersió del nostre món, posant el dit a la llaga: no mirem al bon lloc i quan hi mirem ja és massa tard, estàvem distrets. Amb Diluvi l'objectiu és el contrari, acompanyar rítmicament l'ull de l'espectador en un temps dilatat. En aquest sentit, l'espai sonor, l'espai escènic i la llum apareixen per

crear un camí narratiu per l'ull del públic. L'esforç de concentració és diferent, és com llegir un llibre o més aviat un poema, car la imaginació hi participa com si es tractés d'una projecció mental enmig de la fosca. La diferència aquí és que els nostres sentits estan compromesos amb l'acció, l'espai sonor és immersiu i la velocitat no és la nostra. La respiració esdevé comuna. Pulsació i mirada: els ulls de l'actriu són el vehicle, lloc d'atenció que manté l'energia i la tensió dramàtica com en diverses formes tradicionals del teatre oriental.

LA FORMA DEL DILUVI

El món queda reduït a una illa. Aquesta illa és damunt de l'escenari presidida per un gran arbre com la palmera d'Anselm Kiefer (*Palm Sunday*, 2006, Tate). El públic, però, és davant i a dins alhora. Un mar sonor, com a càmera lenta, l'envolta, quasi de manera permanent. Dues illes, la del personatge, sol al món. La del públic, omniscient. El color vermell és el motiu de l'escena, la taca del record, la passió de l'home com en Almodóvar. La guitarra de Marcel Bagés travessa l'acció, com a *Dead man* de Jim Jarmusch, dins l'univers sonor de Joan Bagés, retro-futurista.

UN TROS DE TEXT

A les tres i deu
plou tan fort
que la pluja travessa el sostre.
L'home s'encén una cigarreta,
ja no ve d'aquí,
i es demana,
abans d'aquest caos,
com era tot?
I recorda:

Abans que l'aire, el mar i la terra es separessin
tot era caos també,
sense forma.
Però un dia,
el primer,
els elements es disposaren harmònicament
sota la volta celest,
la terra atregué les coses sòlides
i l'aigua les envoltà ocupant la resta de l'espai lliure.
Els aspectes més subtils del món
s'envolaren amb els vents
i la llum aparegué,
travessant l'éter a través dels astres que
per fi
podien respirar.
Així fou com cada medi pogué adoptar una forma de vida
animal i vegetal.

[...]

L'home tanca els ulls,
com meditant.
La cigarreta li crema als dits
i ni s'immuta.
Trossos de sostre tomben,
pols i pluja,
més fum.
El temps canvia, de sobte, d'aspecte.
El sol dorm dins l'ocèa.
El tro es manifesta entre els núvols,
el vent bufa la seva fúria
i amples columnes d'aigua es desplacen, verticals.
La tempesta aterra com una guerra,
com un gerro que es romp.
En menys de tres minuts ja no es veu la diferència
entre la carn dels humans,
morts com mosques,
i les riuades de restes d'un món fet a miques.
Això durant 6 dies i 7 nits,
reduint la terra a una illa erma
envoltada d'un mar de ressaca que ronca.

EQUIP ARTÍSTIC

EDGAR ALEMANY

DIRECTOR ESCÈNIC

Neix a Menorca el 1989. Autor i director escènic ha rebut els consells, entre d'altres, de Yoshi Oïda, Ariane Mnouchkine, Thomas Leabhart, Peter Brook, Leela Alaniz, Philippe Genty. En tant que autor, publica *Calidoscopi* (El gall editor, 2007 -Premi Art Jove de poesia), apareix a *Pedra foguera, antologia de poesia jove dels Països Catalans* (Ed. Documenta Balear, 2008) i segueixen *Funàmbuls de llum* (Viena, 2009 -Premi Martí Dot), una plaquette titulada *hi ha el dau amb porta* (Gnurf Edicions, 2012) i *Així cau / Aïnsi tombe* (Cahiers Artaud no 2, Éditions les Cahiers, 2015, amb traducció francesa de Meritxell Martínez). Tradueix una selecció de poemes d'Antonin Artaud titulada *13 pinyols astrals* per a la col·lecció Bèsties (Edicions Poncianes,

2015). El 2018 apareixen nous textos a l'antologia *40 poetes de menys de 40 anys* (Edicions de la UOC). El 2019 publica *Quatre sonets* a la revista especialitzada de poesia Reduccions. Ha estat artista resident al Théâtre du Soleil durant la creació *Une chambre en Inde*, ha col·laborat amb Yoshi Oïda durant la creació de *War Réquiem* de Benjamin Britten a l'Òpera de Lió. Ha dirigit *Ō, Gilgamesh* (gira durant la temporada 2017-2018), *Happening* espectacle inaugural del gratacels Workstation (2018) de Franklin Azzi a La Défense. Actualment prepara *Cassiopea* (títol provisional) la creació del seu proper espectacle, amb un grup d'actors internacionals.

AMANDINE AUDINOT

ACTRIU

Després dels seus estudis d'art dramàtic al conservatori regional del Gran Nancy, treballa amb Michel Dydim en dues creacions (*Confessions* i *Divans*), després sota la direcció de Julia Vidit en el paper de d'Erna al seu *Faiseur de théâtre* de Thomas Bernhard (programat en el CDN Le Grand Est, i després a l'Athénée-Paris), a *Le Cri de la Mouette* dirigit per Sarah Nau (espectacle accessible per al públic sord) - en aquesta mateixa línia és intèrpret durant una temporada de la companyia La Possible Echapée en un treball teatral d'integració amb actors i actrius minusvàlids. És una de les actrius d'Œ, *Gilgamesh* dirigit per Edgar Alemany i

actualment treballa també amb el Teatr Zar i l'Institut Grotowski a Wroclaw (Polònia). La seva formació posa l'accent en el teatre físic i visual. S'entrena amb els professors de l'escola de l'òpera de Pequín a París en acrobàcia, verticals i contorsió, s'especialitza en màscares i clown al Théâtre du Soleil i amb Lory Leshin a l'escola Samovar i personatge burlesc amb Jean-Claude Cotillard al Théâtre de la Terre. Es forma en la tècnica de mim Tomashewski a l'escola Magenia i en la tècnica de mim Decroux amb la companyia Pas de Dieux.

LUCIE AUCLAIR

ESCENÒGRAFA

Estudia Belles Arts a Marsella el 2009, obtenint el Diploma Nacional d'Arts Plàstiques el 2012. S'apropa de la construcció de marionetes gegants amb *Les Grandes Personnes*, estudia fusteria i tècniques de construcció industrials.

El 2015 entra a l'ENSATT (École Nationale Supérieure des Arts et Techniques du Théâtre) per estudiar escenografia. És ajudant del titellaire Jean-Baptiste Manessier i, entre altres, treballa amb Pierre Meunier et Marguerite Bordat (Cie La Belle Meunière), el que influenciarà profundament la seva pràctica.

Sortint de l'escola funda

la companyia PTUM i hi desenvolupa un teatre de la matèria. Creen l'espectacle *La Parabole*

de Gutenberg i preparen una nova creació pel 2020.

Actualment treballa sobre l'escriptura d'un espectacle sobre el tema de l'estri amb Elsa Maigne, artista clown de la companyia Bureaux des Pensées Perdues i col·labora en altres projectes de creació teatral amb les companyies La bande à Mandrin i Les rêves arrangés.

SANDRINE SITTER

DISSENYADORA DE LLUMS

Descobreix i s'apassiona per la llum del món de l'espectacle durant el seu Diplôme des Métiers d'Art (DMA) al Lycée Claude Daunot de Nancy durant la seva formació de regidora de llums entre el 2013 i 2015. Continua els seus estudis a l'École Nationale Supérieure des Arts et Techniques du Théâtre (ENSATT) de Lió a partir del 2015 en la branca d'il·luminació. Acaba els seus estudis participant a projectes de creació com *!!!* dirigit per Margeurite Bordat

et Pierre Meunier, *Pucelle* dirigit per Marion Lévêque mentre escriu la seva tesina sobre la llum de reflexió en el teatre. Actualment, treballa en tant que dissenyadora de llum en projectes de teatre i titilles, entre els quals hi destaquen Catherine Hargreaves o Laura Fedida en el Festival Mondial des Théâtres de Marionnettes de Charleville-Mézières el 2019.

JOAN BAGÉS

ARTISTA SONOR

Pianista, compositor, artista sonor. És doctor en Estètica, Ciències i Tecnologies de les Arts per la Universitat de Paris (tesis sobre Sistemes Musicals interactius i creació Musical i Sonora). Ha estudiat composició musical i composició electroacústica a Espanya, França i Alemanya al costat de Philippe Leroux, Denis Dufour, Daniel d'Adamo, François Bayle, Rebecca Saunders, entre d'altres compositors de renom. Ha cursat el curs OVERVIEW de l'IRCAM de Paris gràcies a la beca de la Fundació DURAN MARTI de Tortosa. La seva música s'ha

interpretat a diversos indrets com al Gran teatre del Liceu de Barcelona, al New York Electroacoustic Music Festival o l'Auditori Nacional d'Espanya. Guanyador del Concurs Internacional de Composició METAMORPHOSES 2008 (Bèlgica) ha rebut diversos premis i beques de creació d'institucions com de la SACEM, la Generalitat de Catalunya, entre d'altres. Com a docent es professor al Màster de Composició amb Noves Tecnologies de l'ESMUC de Barcelona.

MARCEL BAGÉS

MÚSIC

És una de les darreres revelacions en l'àmbit de la música pop folk independent de casa nostra. El seu duo amb la cantant Maria Arnal ha rebut l'acollida absoluta i unànime de la crítica i del públic. Premi Ciutat de Barcelona de música pel seu segon EP, *Verbena*, escollit Millor Single Nacional per la revista Rockdelux i Obra Artística de l'any segons

els lectors de Time Out, el seu estil popular i tradicional ha assolit el seu màxim esplendor amb la publicació de *45 cerebros y 1 corazón*. Aquest darrer disc els ha portat a una gira internacional que ha posat el cartell de sold out per tot el món.

PASSAT

Õ, Gilgamesh

Gilgamesh, rei dictador totpoderós, rep la visita d'un ésser misteriós creat a la seva imatge. Aquest home salvatge criat en la natura el desafia. D'aquesta lluita en neix una amistat sense precedent que condueix els dos herois a la recerca de l'èxit i l'excés. Però l'amic, atacat per una maledicció, perd tota força i acaba morint. Gilgamesh se n'adona de la seva pròpia vulnerabilitat i ho deixa tot per anar a la recerca de la immortalitat.

2 funcions al Théâtre de l'Alhambra (Vittel), **Febrer 2017**

2 funcions a l'Aquarium (Pré Saint-Gervais), **Març 2017**

25 funcions a La Seca Espai Brossa (Barcelona), **Abril i maig 2017**

1 funció al Congrès Mundial de Teatre de la UNESCO (Segovia), **Juliol 2017**

1 funció al Centre d'Investigació de Sineu (Mallorca), **juliol 2017**

20 funcions al Théâtre Les Déchargeurs (París), **setembre 2017**

La premsa n'ha dit :

*Una poesia universal, modesta i humil. Una presència radiant i un domini tècnic innegable, justesa en la paraula, un humor perfectament calculat. Un spectacle generós - **Pariscope**.*

*La música i la posta en escena donen una dimensió sensual i crepuscular a aquest conte aparegut des de les fondàries de l'antiguitat - **Rhinocéros**.*

*Una alenada d'aire fresc que els tres intèrprets posen en escena travessant les formes exigents del teatre oriental, el camí del totpoderós Gilgamesh i el seu company Enkidu - **Télérama Sortir**.*

*L'espectacle Ò, Gilgamesh ens ofereix una potent experiència visual i auditiva. Una banda sonora electroacústica acompanya les veus i les percussions, i els actors excel·lents en maleabilitat i sincronització, fan sorgir l'invisible dels seus gestos i de les seves respiracions - **France Inter.***

*Una visita inesperada que no debería pasar desapercibida por su capacidad para integrar la idea de la representación como viaje iniciático hacia un punto de encuentro llamado discernimiento - **En Platea***

Ò, en La Seca Espai Brossa, es poesia en tres dimensions - Teatro BCN.

Edgar Alemany, director del muntatge, ha sabut orquestrar amb encert l'evocador espai sonor de Joan Bagés, el llenguatge corporal i verbal dels actors i l'adaptació a escena d'un text que malgrat la seva antigor resulta d'una atemporalitat aclaparadora, perquè en ell s'hi troba bona part d'allò que ens fa humans - **Teatre Barcelona.**

El mèrit de la proposta, més enllà de resumir el primer text literari escrit de la Història (la tauleta d'argila es pot admirar al Museu Britànic) és la combinació del teatre tradicional amb la nova dramaturgia : la peça barreja instruments del món o el xipolleig de l'aigua dins de bols de carabassa - amb esquitxos al públic! - amb la música electrònica - **Núvol**

FUTUR

En creació (2020-2021)

Cassiopea (títol provisional)

El 1572 un fenomen astronòmic féu tremolar tota la intelligentsia europea. El mateix es produí el 1004 de la banda de la Xina. Una nova estrella aparegué al cel, per desaparèixer uns anys més tard. Què volia dir aquesta nova llum? Pensadors, científics, teòlegs, artistes es manifestaren sobre aquest gran esdeveniment. Què passaria si demà descobríssim que el món no és com creiem que és?

CONTACTES

387 GRAND RUE / 88270 MADECOURT
Intercultural Performing Arts Company

Edgar Alemany - director escènic
alemany.edgar@gmail.com - + 33 (0)7 82 19 92 05 //
Romain Courault - administració i producció
couraultrm@gmail.com - + 33 (0)6 58 65 86 95 //
Corentin Guillot - Cap tècnic
corentin_guillot@orange.fr - + 33 (0)6 02 19 33 68 //

